

[Lennart Larsson.]

sekvenser der er ved en sådan ordning. Hvor mange drejer det sig om? Hvor meget har man budgetteret med? I relation til de forhandlinger, som regeringen har ført med folketingets partier om den økonomiske politik og spareforslag, tror jeg, det bliver mange penge. Hvis man siger, at der er et par hundrede tusinde statsansatte, og bare sætter, at de hver skal have udbetalt 25.000 kr., får jeg det til 5 milliarder kr., og en del af dette beløb vil blive indestående hele tiden. Det er altså ret så store midler, vi taler om her, som vil komme under indflydelse af trafikministerens bankvirksomhed — for det er jo en bank- og sparekassevirksomhed, vi taler om, en bankvirksomhed, der foregår under ansvar over for den kgl. bankkommissær, økonomiministeren, over for Nationalbanken og bankrådet. Det er noget, som banker og sparekasser med deres 3.300 filialer over det ganske land tager sig af i dag. Det at etablere en sådan bank kalder ministeren en beskeden udvidelse af postgirokontorets aktivitet, og den ville ministeren oven i købet i første omgang have gennemført rent administrativt.

Jeg er sikker på, at det folketing, der vedtog postloven med dens nuværende § 2, ikke stemte for dengang, fordi den skulle hjemle ret til at etablere bankvirksomhed. Når man har forskellige indlånskonti, forskellig længde, forskellige rentesatser og derudfra en stor udlånsvirksomhed, er det jo en ren bankvirksomhed. Jeg er sikker på, at folketinget ikke stemte for loven med det som baggrund.

Hvad bliver det næste? Der bruges masser af papir inden for postvæsenet: er der mere, ministeren gerne vil have ind i den retning, f. eks. en papkassefabrik eller papirindustri? Og hvad skal vi gøre med bemyndigelserne? Der er vel ingen anden minister, der søger så store bemyndigelser som ministeren for offentlige arbejder. Det må skabe præcedens, når man ikke rigtig ved, til hvilket formål man vedtager en bemyndigelse, og ministeren så nogle år efter kan få lovkontoret til at sige: ja men det hjemler også ret til det eller det eller noget helt andet. Ministeren har ikke ønsket nogen procedure, men en principbehandling; første behandling her er jo en principbehandling, og det er det, vi er i gang med.

Der er ikke spor i vejen for, at man kan bruge gireringen i meget større udstrækning, end man gør. Hvorfor er det ikke lykkedes postvæsenet at komme længere ad denne vej? Hvorfor har man ikke det antal kunder, man skal have inden for postvæsenet? Vi er mange borgere i dette land, der bruger girering, for det er let og praktisk. Det giver mange gange flere fordele end en checkkonto, det er meget lettere at have med at gøre. Hvorfor gør mange flere det så ikke? Det er nok, fordi man inden for det offentlige ikke har mulighed for at bruge erhvervslivets principper servicemæssigt set. Man kan ikke give sine kunder den udstrakte service, som erhvervslivet kan give dem. Man har ikke kunnet være med i konkurrencen. Man har ikke kunnet få andel i den pengeomsætning, der er i samfundet, og så vil man straks til at lovgive om det for at trække de penge ind i statskassen. Jeg synes, det havde været bedre, hvis man fra girokontorets side havde beflittet sig på at være dygtigere og havde prøvet på at tage kampen op i konkurrence med bankerne.

Jeg vil også gerne pege på et forhold, som vi har drøftet, hver gang vi har haft med postlov at gøre, i hvert fald når jeg har været med: sammenblandingen af udgifter, indtægter, budgetter, kostpriser osv. Der er en ganske stor sammenblanding, men nu hedder det så i bemærkningerne, at optagelsen af disse långirokonti kan give et væsentligt bidrag til dækning af omkostningerne ved posttjenesten. Ja men det er jo netop denne utidige sammenblanding af alle mulige budgetter, kostbidrag osv., der gør, at det offentliges virksomhed ikke kan fungere, og det vil man nu udbygge. Hver gang man har spurgt om omkostningsspecifikationer, har man fået at vide: det kan ikke lade sig gøre, det er så svært at udrede.

Den konservative ordfører var inde på problemerne med hensyn til de ressourcer, der står til rådighed. Jeg vil give ordføreren ret i, at man er nødt til at se på det omkostningsmæssigt set ud fra et samfundssynspunkt; man kan ikke bare se på det isoleret ud fra et postsynspunkt. Det, regeringen burde lægge op til, specielt i en økonomisk situation som den, vi er inde i, burde være at udnytte de ressourcer, vi har, på den bedst mulige måde, både ud fra samfunds-